

Krassen van een Gooise kijker

Jaren geleden is een schrijfflijster (Turdus scripsi) op de zandbult die wij het Gooi noemen actief geweest. Dit familielid van mij heeft indertijd helaas het steeds vruchtbaarder wordende biotoop verlaten. Ik heb zijn plaats ingenomen. Penlijster (Turdus penna) is mijn naam.

Kijken en bekeken worden. Vogelaars reizen in deze moderne tijd tot in alle hoeken van deze aardkloot. De grote Camlica-heuvel bij de Bosporus leek voor de grote groepen overtrekkende roofvogels op een krioele mierenhoop. Al om half negen streek een contingent van tientallen Nederlanders en een Fin neer. Alsof er geen hekken bestonden klommen zij over de spijlen van een hek om aan de voet van de muur waarin het hekwerk was vastgezet naar de bij Istanbul over de Bosporus trekkende roofvogels te kijken.

Een andere Nederlandse groep die later kwam hield het maar bij het theehuis en de Fransen en Denen die nog later arriveerden bleven achter het hek. Waar waren nu al die andere vogelgekken uit Europa? Hadde de recente aardbevingen hen van besluit doen veranderen? Het was toch de derde week van september, dé tijd om de zich naar het zuiden spoedende scharen roofvogels te observeren. Voor de vogelaars leek de heuvel in de loop van de dag meer op de Kalverstraat. Het leek Nederland wel, ook hier overal rinkelende mobiele telefoons. Taxi's reden af en aan, bruiden en bruidegoms vergezeld van hun families kuierden over de keitjes rond het theehuis.

De Camlica was niet alleen in trek bij de Turken. Vers van een cruiseschip aangevoerde Amerikanen, compleet in pak met vlinderdas, kakelende groepen Japanners, stelletjes Turken, zij allen keken over het hek naar

beneden naar de groep met hun batterij telescopen en verrekijkers. Wat deden die lui daar toch beneden?

Tussen de groep door probeerden kleine Turkjes gidsen, kaarten en etenswaar te verkopen. Er werd zelfs gevoederd met Turkse broodjes door bereidwillige vogelaars uit de groep die voor de catering zorgden. Het vervoer van het hotel naar de heuvel was een en al sensatie. Alle taxichauffeurs, meer dan 20.000 in Istanbul, waren kennelijk cum laude voor de opleiding kamikazepiloot geslaagd. Gas- en rempedaal kenden maar één stand: op de plank. Met snelheden tot 95 kilometer per uur werd links en rechts slalomend de stad genomen.

Wim maakte zich geen zorgen, hij had al een natuurlijke airbag. Botsingen konden niet uitblijven, al bleef de schade gelukkig beperkt tot een afgereden spiegel en een gedeukt front. Freek werd op een hele aparte manier bekeken. Midden in de nacht

werd er op de deur gebonsd. Nietsvermoedend opende hij die, waarop een dronken bruid zich bijna in zijn armen stortte. Zij zag geen verschil meer tussen haar wettige echtgenoot en deze vogel. Het denken dat hij bekeken werd, werd bij de haven niet op prijs gesteld door een kromgebogen mannetje dat met stok en al de basaltblokken afdaalde.

De onnozele vogelaars dachten goed te doen door hem in de gaten te houden voordat hij in het water stortte. Scheldend naar hen beduidde hij dat ze de aftocht moesten blazen. Niets vogels kijken, mijnheer moest uit de broek en liet hem over zijn enkels zakken om het een en ander aan de natuur terug te geven.

Op weg naar de ruiven aan de overkant van de rivier trokken de vogelaars bij de veerboot nogal de aandacht. Niet door gedrag, maar kennelijk door uiterlijk en natuurlijk de taal. Vermakelijke taferelen waren het gevolg. Els die door een architect ten huwelijk werd gevraagd. Adri die de vraag kreeg of het goed ging in Nederland en meteen daarop in zijn moerstaal toegevoegd kreeg dat hij als dat niet het geval was maar even Apeldoorn moest bellen. Het advies om de pijnlijke nekken in de haman, een badhuis waar ook gemasseerd werd, te laten behandelen werd niet opgevolgd. Een aparte ervaring om zo duidelijk in het middelpunt van de belangstelling van andere kijkers te staan.

PENLIJSTER